

הַחֲדָשׁ / עֵדָה קוֹל

הַנַּעַר הַחֲדָשׁ, בְּהִיר הַשַּׁעַר וְאַפֶּר הָעֵינַיִם, עָמַד בְּמִסְדָּרוֹן בֵּית-הַסֵּפֶר וְהִבִּיט סְבִיבוֹ בְּעֵינָיו בּוֹהוֹת.

שָׁמוּ הָיָה לִיבְלָה. שֵׁם בַּעַל צְלִיל לֹא-מִכָּר לְאַזְנֵי יוֹסִי, גָּדִי, דָּנִי וְרַמִּי, אֲשֶׁר הִקִּיפוּהוּ וּבִדְקוּהוּ מִכָּל צַד.

5 "יו, אֵיזָה לָבוֹ!"

"רְאוּ, מִכְּנֻסִים שְׁלוֹשֶׁת רְבָעִי!"

"אֵין לוֹ תִּלְבֹּשֶׁת שֶׁל בֵּית-הַסֵּפֶר!"

"מֵאִיפֹה אַתָּה, יֶלֶד?" שָׁאַל דָּנִי לְבִסּוּף.

לִיבְלָה שָׁתַק, וְעַל שִׁפְתָיו הִסְתַּמֵּן חִיוֹךְ מְבִישׁ.

10 "הוּא לֹא מִבֵּין מָה שְׁמַדְבָּרִים אֵלָיו, הוּא יוֹדֵעַ רַק רוֹסִית!" קָרָא נֹרִית

הַיִּדְעָנִית וּמִשְׁכָּה בְּחֹסֶר סִבְלָנוּת אֶת חֲבֵרֶיהָ:

"נו, בּוֹאוּ כָּבֵר לְשַׁחַק, לֹא נִסְפִיק כְּלוּם! מִי רוֹצֵה בְּחֻבֵּל? ... "

הַיֶּלְדִים הִתְפַּזְּרוּ חִישׁ מֵהָר, הִהִפְסְקָה קִצְרָה, צָרִיף לְהִסְפִּיק לְשַׁחַק. הֵם

דָּהְרוּ עַל פְּנֵי הַמִּסְדָּרוֹן לְעֵבֶר הַחֲצָר, וְלִיבְלָה נִשְׁאַר בְּמִקוֹמוֹ לְבִדּוֹ.

15 "מֵאֵמָּה," הִרְהַר, "בְּעֶצֶם לְמָה בָּאוּ לְכָאוּ? לֹא מִבֵּין מָה שְׁלוֹמֵדִים, לֹא

יִכּוֹל לְשַׁחַק עִם הַיֶּלְדִים..."

זָכַר חֲבֵרָיו אֲלִיוֹשָׁה וְנֶאֱנָקָה עֲלָה עַל לְבוֹ, וְלַחְלוּחִית הַצִּיפָה אֶת עֵינָיו.

לְפָתַע נִדְחָף אֶל הַקִּיר בְּכַח רַב עַל-יַדֵּי יֶלֶד גָּדוֹל, שֶׁדָּהַר בְּמִסְדָּרוֹן בְּמִשְׁחַק

הַתּוֹפֶסֶת. מִרְפָּקוֹ נִשְׁרַט, וּכְאֵב עַז עָבְרוּ לְרַגְעוֹ.

20 "יֶלְדִים פְּרָאִים, חֲזִירִים! אֲנִי שׁוֹנֵא אֶתְכֶם! אֶבְרַח לִי מִבֵּית-הַסֵּפֶר," קָרָא

בְּמֶר-נִפְשׁוֹ, וּפְרָץ בְּבִכֵּי חֲרִישֵׁי. אוֹתוֹ רָגַע קִפְצָה וּבָאָה לְקִרְאוֹתוֹ נִעְרָה

זְקוּפָה וְנִחְמָדָת, הִקִּיפָה בְּזִרְעוּעָה אֶת צִנְאוֹרוֹ וְלַחְצָה אֶת רֹאשׁוֹ אֶל לְבָהּ.

"מָה יֵשׁ, יֶלֶד, לְמָה אַתָּה בּוֹכָה?" צְלִיל קוֹלָה הָיָה רֶדֶךְ וּמְלִטָּף, צְלִיל מוּבּוֹן

לְכָל יֶלֶד הַזְּקוּק לְחֵבֶר.

25 הִיָּתָה זֹו רוּתִי מִכֶּתֶה ז', אֲשֶׁר אָהָבָה אֶת הַיְלָדִים הַקְּטָנִים וְהִיָּתָה מְצִלָּה אוֹתָם בְּרָגְעֵי צָרָה, כְּשֶׁנִּפְגְּעוּ בְיַד הַגְּדוֹלִים. רוּתִי הוֹצִיָּאָה מִכִּיס חֲלָצָתָה שְׁתֵּי גְלוֹת צְבָעוֹנִיּוֹת וְהוֹשִׁיטָה אוֹתָן לְנַעַר הַקָּטָן.

”קַח, תִּשְׁחַק לָךְ עַד שֶׁתִּלְמַד לְדַבֵּר עִבְרִית!” אָמְרָה וְתַחֲבָה אֶת הַגְּלוֹת לַתּוֹךְ כִּף יָדוֹ הַקְּטָנָה וְהִרְטְבָה.

30 מִבְּעַד לְדַמְעוֹת הַתְּנוּצָצוֹ לְעֵינַי לִיבְיָלָה הַגְּלוֹת הַצְּבָעוֹנִיּוֹת, אַחַת אֲדַמָּה וְאַחַת יִרְקָרְקָה, חֲמוּדוֹת לְמַרְאֵה וּנְעִימוֹת לְמַגֵּעַ בְּתוֹךְ כִּף יָדוֹ. מִיָּד נִשְׁכַּח מִלְּבוֹ כָּל צַעְרוֹ וְכֹאבוֹ, וְקָרִיאַת חֲדוּהַ פֶּרֶצָה מִפִּיו: ”קָרָא סִיבּוֹ!” (כְּלוֹמַר: יִפָּה!)

”בוֹא, לִיבְיָלָה, בּוֹא לְשַׁחַק בְּחִצְרִי!” מְשַׁכָּה אוֹתוֹ רוּתִי אֶחָרִיָּה. בְּחִצְרֵי הַתְּכוּפָפָה וְהִרְאֵתָה לוֹ כִּיצַד מְשַׁחֲקִים בְּגְלוֹת. מִיָּד הִתְאַסְּפָה סְבִיבָם חִבּוּרַת יְלָדִים מְסִתְּפָלִים, וְלֹא חָסְרוּ לְשׁוֹנוֹת עוֹקְצָנִיּוֹת.

”רוּתִי, אֵין לָךְ מָה לַעֲשׂוֹת?! רַק לְשַׁחַק עִם יְלָד מִכֶּתֶה אִי?” לְגִלְגָּה שׁוֹשִׁי הַשְּׂמָנָה.

”מָה יֵשׁ, אִם אֵין לוֹ עִם מִי לְשַׁחַק, אֲשַׁחַק אֲנִי אִתּוֹ עַד שֶׁיִּלְמַד עִבְרִית, וְיִהְיוּ לוֹ חֲבֵרִים!” עָנְתָה רוּתִי בְּעֹז.

לִיבְיָלָה כָּאֵלוֹ הִבִּין אֶת הַמְּדַבֵּר, שָׁלַח בְּרוּתִי מִבֶּט מְלֵא רֶךְ וְתוֹדָה. שׁוֹשִׁי מְשַׁכָּה בְּכַתְּפֶיהָ וְהוֹסִיפָה לְלַעַס בְּשִׁלּוּהָ אֶת גּוּמֵי-הַלְּעִיסָה שָׁלָה. אַחֲר־כֵּן הִנִּיפָה אֶת חֻבֵּל הַקְּפִיצָה אֶל-עַל וְהִתְרַחֲקָה מִשָּׁם בְּתוֹךְ כְּדֵי דְלוּגִים.

”יְלָדָה מְשֻׁנָּה הִיא רוּתִי,” הִרְהָרָה בְּלִבָּהּ, ”כָּל דָּבָר אֲכַפֶּת לָהּ, הֲלוֹא טוֹב יוֹתֵר לְקַפֵּץ בְּחֻבֵּל עִם כָּל הַבְּנוֹת, מֵאֲשֶׁר לְהִתְעַסֵּק עִם זְאֲטוּט מְסֻכָּן אַחַד...” אַךְ הִרְהוּרֶיהָ נִפְסְקוּ מִיָּד עִם הַשְּׂמַע קוֹל הַפְּעֻמוֹן.

הוֹדְפִים וְדוֹחְפִים אֲצוּ-רָצוּ הַתִּלְמִידִים לְכַתּוּתֵיהֶם. לִיבְיָלָה תַחַב אֶת הַגְּלוֹת לְכִיסוֹ, וּבְאֵי-רָצוֹן פָּנָה לְלֶכֶת לְכַתְּתוֹ, אוּלַם מְרַב הַמְּהוּמָה וְהַמְּבוּכָה לֹא זָכַר אֶת מְקוֹם הַכֶּתֶה שְׁלוֹ. הַחַל מִתְרוֹצֵץ מִכֶּתֶה לְכַתְּתָה, מְצִיץ פְּנִימָה, אַךְ כָּל הַפְּנִים נִרְאוּ לוֹ זָרִים לְחִלוּטִין; אֲפִילוֹ פְּנֵי הַמּוֹרִים

והמורות, אשר הביטו בו בפליאה, בלבלו את לבו הנרעש. פתאום - כמו
אי בים סוער - נראו לו פני רותי באחת הפתות. בלי לחשב אף רגע, רץ
לעברה, נשען על כתפה ולא זז.

"מי זה, אחיך?" שאל המורה את רותי.

55 "מה פתאום? זה הילד המאמץ שלי!" ענתה רותי וצחקה. כל הפתה
פרצה בצחוק. גם המורה חיים, הזדוע בטוב לבו, חיך והרשה לילד לעמוד
לידה כל השעור.

רותי תלשה מתוך מחברתה גליון, נתנה עפרון בידו ורמזה לו שיצייר.
אחר-כך הביאה פסא פנוי, העמידה אצל שלחנה, וכך ישב לו הנער
60 הקטן, והוא נרעע לבסוף, והחל פותב על הנגר משהו בלתי-ברור, בלי
להפריע למהלך השעור. מפעם לפעם העיפה רותי מבט לעבר הדף, אך
הנער כתב בכתב זר ומוזר, והיא לא הצליחה לקרא. לבסוף סים את
אשר כתב, והושיט בבישנות את הדף למורה.

היה זה שיר קטן ברוסית. המורה תרגם אותו בקול באזני הכתה:

65 בגלל הילדה הדומה למלאך

מבית-הספר אני לא אברח.

יום-יום אבוא ללמד

כי כאן טוב לי מאוד...

בכתה השלך הס. עיני כל התלמידים הפנו אל רותי בהערצה גלויה. רותי
70 הסמיקה, נסתה לחיך בלא-אכפתיות, אבל שפתיה הרועדות לא הצליחו
להסתיר את התרגשותה הרבה.